

EFRR-VII.432.2.33.2024

DECYZJA NR 46/24
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

z dnia 30 października 2024 roku

w sprawie wszczętej na wniosek Pana w przedmiocie udzielenia ulgi w formie umorzenia całości kwoty dofinansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i naliczanych odsetek, których wysokość została określona przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w decyzji nr 272/23 z dnia 23 sierpnia 2023 r.

Na podstawie: art. 60 pkt 6, art. 61 ust.1 pkt 2 lit. a, art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a i ust. 2, art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1270, z późn. zm.), art. 104 oraz art. 107 § 1-3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 6 i art. 9 ust. 1 pkt 2 oraz art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. b ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566, z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Komisji (UE) nr 2023/2831 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. U. UE. L, 2023/2831 z dnia 13 grudnia 2023 r.).

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego – Renata Janik

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Grzegorz Socha

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Marek Bogusławski

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Anita Koniusz

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Andrzej Prus

orzeka:

odmówić Panuzam., ulgi

w spłacie zobowiązania poprzez umorzenie całości kwoty dofinansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i naliczanych odsetek, których wysokość została określona przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w decyzji nr 272/23 z dnia 23 sierpnia 2023 r.

Uzasadnienie

W dniu 23 sierpnia 2023 r. *Zarząd Województwa Świętokrzyskiego*, pełniący funkcję *Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020* (zwany dalej: *Instytucja Zarządzająca, IZ* lub *Organ*), wydał decyzję nr 272/23 (zwana dalej: „decyzja nr 272/23”), określającą Panu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwązwanemu dalej: *Beneficjent, Wnioskodawca* lub *Strona*, przypadającą do zwrotu kwotę dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, zwanego dalej: EFRR, w wysokościzł (słownie:/100) udzielonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020, zwany dalej: RPOWŚ 2014-2020, na podstawie umowy nrzawartej w dniu 17 grudnia 2020 r. o dofinansowanie projektu pn.:zwanej dalej: umowa o dofinansowanie, termin naliczania odsetek jak dla zaległości podatkowych oraz sposób zwrotu środków.

Zgodnie z art. 207 ust. 12a ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1270, z późn. zm), zwanej dalej: *u.f.p.*, *Beneficjentowi* przysługiwało prawo do złożenia do *Instytucji Zarządzającej* wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, z czego skorzystał. Decyzją nr 310/23 *Zarząd Województwa Świętokrzyskiego* w dniu 29 listopada 2023 roku, zwaną dalej: decyzją 310/23, utrzymał w mocy decyzję nr 272/23. *Beneficjent* miał również możliwość wniesienia do *Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego* w Kielcach, zwanego dalej: WSA w Kielcach, skargi na decyzję z czego również skorzystał. W skardze zawarty został wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji. W dniu 17 stycznia 2024 r. *Zarząd Województwa Świętokrzyskiego* wydał postanowienie nr 286/24 o odmowie wstrzymania wykonania decyzji. Następnie w dniu 4 marca 2024 r. WSA w Kielcach postanowieniemodmówił wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Na powyższe postanowienie *Beneficjentowi* służyło zażalenie do *Naczelnego Sądu Administracyjnego* w Warszawie, zwanego dalej: NSA, z czego również skorzystał. NSA w maju 2024 r. oddaliło zażalenie na postanowienie WSA w Kielcach.

W dniu 5 czerwca 2024 r. *Beneficjent* dokonał wpłaty na rachunek bankowy *IZ* w kwocie 1 000,00 zł, którą zaliczono na spłatę dofinansowania w kwocie 698,27 zł i odsetek w kwocie 301,73 zł.

Następnie *WSA* w Kielcach wyrokiem z dnia 18 lipca 2024 r. oddalił skargę *Beneficjenta* na decyzję nr 310/23, utrzymującą w mocy decyzję nr 272/23. W dniu 30 września 2024 r. do *IZ* wpłynął odpis skargi kasacyjnej Panaod wyroku *WSA* w Kielcach oddalającego skargę na ww. decyzję.

Beneficjent w dniu 3 września 2024 r. złożył kierowany do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosek o udzielenie ulgi w postaci umorzenia zwrotu dofinansowania, zwany dalej: *wnioskiem o ulgę*, w wysokościzł wraz z należnymi odsetkami jak dla zaległości podatkowych, wynikającego z decyzji nr 272/23.

Beneficjent w uzasadnieniu *wniosku o ulgę* poinformował *IZ*, iż utrzymał deklarowane stanowiska pracy zarówno w trakcie pandemii, jak i po jej zakończeniu. Zmniejszona aktywność w zakresie działalności gospodarczej, w tym działalności targowej, w okresie pandemicznym wynikała jedynie z tego, że przez dłuższy czas istniał całkowity zakaz prowadzenia tego rodzaju działalności, a po jego uchyleniu zdecydowanie mniejsza ilość firm brała udział w tego typu imprezach. Poinformował, iż otrzymana dotacja została w całości spożytkowana na potrzeby utrzymania firmy, wynagrodzenia pracowników, płatności za prąd itp. Po okresie pandemii nie udało się przywrócić firmy do kondycji, jaką miała ona przed jej wybuchem. *Beneficjent* wskazał, iż okoliczności te wywarły trwałe i nieodwracalny negatywny skutek dla firmy którą prowadzi, gdyż nie odzyskał klientów i zamówień utraconych w związku z pandemią. Dodatkowo, wybuch wojny na Ukrainie spowodował znaczący wzrost kosztów prowadzonej działalności, gdyż koszt zakupu wielu niezbędnych materiałów, energii elektrycznej i gazu niezbędnych do działania firmy, wzrósł wielokrotnie. W opinii *Beneficjenta* nie jest on w stanie spłacić zobowiązania bez wyprzedaży posiadanych maszyn i urządzeń. Oświadczył on spadek obrotów firmy z kwoty 2 739 000,00 zł w 2018 r., 2 268 421,00 zł w roku 2019 r., do kwoty 205 439,00 zł w roku 2023. Według *Beneficjenta* stan jego finansów nie pozwala mu na zwrot kwoty dotacji.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 2a *u.f.p.* właściwy organ może, na wniosek zobowiązanego, umarzać należności w całości – w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym.

Przedmiotowy wniosek musi być rozpatrzony pod względem zasad udzielania pomocy publicznej, a na wnioskodawcy ciąży obowiązek wskazania, o jaki rodzaj pomocy określony w art. 64 ust. 2 *u.f.p.* się on ubiega.

W takim przypadku *Strona* jest zobowiązana wykazać, czy wnioskowana pomoc:

- nie stanowi pomocy publicznej,
- stanowi pomoc de minimis,
- stanowi pomoc publiczną.

W związku z powyższym *IZ* pismem znak: EFRR-VII.432.2.33.2024

z dnia 5 września 2024 r. wezwała *Beneficjenta* do określenia, o jaki rodzaj pomocy zobowiązany się ubiega oraz o dostarczenie niezbędnych dokumentów do rozpatrzenia powyższego wniosku.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, do tut. Urzędu wpłynęło w dniu 25 września 2024 r. pismo przewodnie *Beneficjenta* wraz z formularzem określającym, o jaki rodzaj pomocy się on ubiega, tj. formularzem informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis oraz wymaganymi dokumentami, tj.: oświadczenie dot. stanu rodzinnego *Beneficjenta*, kosztów utrzymania, zestawienie majątku prywatnego, dokumenty dot. obliczenia dochodu za rok 2021, 2022, 2023, formularze PIT-36 za rok 2021, 2022, 2023, wyciągi z 5 firmowych kont bankowych z dnia 31 sierpnia 2024 r., potwierdzające stan rachunków bankowych na koniec miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku, umowę pomiędzy *ZUS Kielce*, a *Beneficjentem*, dot. rozłożenia *Beneficjentowi* należności na raty, Fakturę VAT z *PGNiG*, potwierdzającą zaległości finansowe wraz z wnioskiem o zawarcie ugody ratalnej, wyciąg z prywatnego konta bankowego za okres od 26 czerwca 2024 r. do 24 września 2024 r.

Następnie *IZ* pismem znak: EFRR-VII.432.2.33.2024 z dnia 25 września 2024 r., stosownie do postanowień art. 10 § 1 *k.p.a.*, zawiadomiła *Beneficjenta*, iż został przygotowany materiał dowodowy do wydania decyzji w sprawie umorzenia przypadającej do zwrotu kwoty dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych i poinformowała go o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, w oparciu o które zostanie podjęta stosowna decyzja oraz możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie, zgodnie z art. 36 § 1 *k.p.a.* *IZ* zawiadomiła, że ze względu na konieczność doręczenia *Beneficjentowi* niniejszego pisma, a także umożliwienie mu wypowiedzenia się,

co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, sprawa nie może być rozpatrzona w ustawowym terminie. W związku z tym, zostanie ona załatwiona do dnia 23 grudnia 2024 r. Niniejsze zawiadomienie zostało odebrane przez *Stronę 2* października 2024 r.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie, w dniu 11 października 2024 r. do tut. Urzędu wpłynęło pismo *Beneficjenta* z dodatkowymi informacjami dot. stanu majątkowego wraz z załącznikami, tj.: dokumentacją fotograficzną, pismem dot. dokonania wstrzymania dostarczania paliwa gazowego wraz ze zleceniem wstrzymania dostaw skierowanym do Panioraz pismami dot. zgłoszenia szkody nr

Dodatkowo *Beneficjent* poinformował, że w wyniku nawałnicy, jaka miała miejsce w nocy z 13 na 14 lipca 2024 r. poważnemu uszkodzeniu uległ budynek firmowy przy ul.oraz mienie znacznej wartości znajdujące się na terenie obiektu, należące zarówno do firmy,jak i do firm współpracujących, które było przechowywane na terenie firmy. Uszkodzeniu uległa spora część elewacji od strony zachodniej i południowej, w tym zostały pourywane rynny oraz wybite okna, w wyniku czego doszło do zalania części pomieszczeń oraz całej elewacji od strony zachodniej. Nadwyrężona została konstrukcja dachu budynku, w związku z czym pojawiły się nieszczelności w obrębie dachu, co spowodowało zaciekanie części ścian wewnątrz budynku na ostatniej kondygnacji. W wyniku żywiołu połamane zostały drzewa, które spadając uszkodziły stanowiący własność firmy namiot, samochód osobowy oraz 21 motocykli będących na przechowaniu. *Beneficjent* poinformował, iż podjęte działania uzyskania odszkodowania nie przyniosły rezultatu. Określił aktualną sytuację jako „gwóźdź do trumny”, gdyż budynek firmowy i jego otoczenie wymagają natychmiastowego remontu i zabezpieczenia, gdzie koszt tych prac wstępnie oszacowany jest na kwotę w przedziale 350 – 450 tys. zł. Poinformował również, że firmie grozi roszczenie dotyczące naprawy 21 motocykli uszkodzonych w wyniku przedmiotowego kataklizmu, gdzie koszty naprawy oszacowane są na 200 tys. zł. Uszkodzony namiot i samochód oszacowany został na 25 tys. zł. Sytuację pogarsza również fakt odcięcia dostaw gazu do nieruchomości przy ul., z uwagi na brak spłaty istniejącego zadłużenia w kwocie ponad 13 tys. zł, a co za tym idzie, istnieje brak możliwości ogrzewania budynku i wysuszenie zalanych pomieszczeń oraz ścian. W ocenie *Beneficjenta*, w wyniku powstałych uszkodzeń nie jest możliwa sprzedaż budynku bez nadzwyczajnej straty na wartości w wysokości 85%. Jego zdaniem, już samo wystąpienie znacznej szkody majątkowej

spowodowane nadzwyczajnym wydarzeniem losowym jakim była rzeczowa nawałnica, stanowi wystąpienie określonej w przepisie art. 67a ordynacji podatkowej przesłanki zastosowania ulgi w postaci ważnego interesu podatnika.

Beneficjent zaznacza, że przychody generowane z posiadanego majątku nie wystarczają nawet na jego utrzymanie, czego dowodem są zaległości u dostawców mediów. Zdaniem *Beneficjenta*, w sytuacji w której się znajduje, gdzie firma po pandemii koronawirusa przestała faktycznie funkcjonować, nie odzyskała dawnych klientów, ani też nie pozyskała nowych, sprzedaż jakiegokolwiek majątku w celu zaspokojenia długów spowoduje jedynie utratę dochodu i dalsze pogorszenie sytuacji finansowej. *Beneficjent* poinformował również, iż przez 30 lat prowadzenia przez niego działalności gospodarczej firma nigdy nie była w tak trudnej sytuacji gospodarczej i finansowej, jak teraz i nigdy, jak teraz nie potrzebuje pomocy publicznej. Udzielona przez *Zarząd Województwa Świętokrzyskiego* ulga w postaci umorzenia należności z tytułu nienależnie pobranej dotacji, biorąc pod uwagę, iż firma jest jeszcze w posiadaniu maszyn i urządzeń, które dają pewną perspektywę rozwoju, czy też kontynuacji działalności po rozwiązaniu problemów finansowych, jest jedyną obecnie szansą na jej podźwignięcie.

W tak ustalonym stanie faktycznym i po przeanalizowaniu całości zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, co następuje.

Zgodnie z treścią *k.p.a.*, w toku postępowania organy administracji publicznej podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zgodnie z art. 60 pkt 6 *u.f.p.*, środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publiczno-prawnym są w szczególności następujące dochody budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego: należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit a *u.f.p.*, organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do należności wskazanych w art. 60 pkt 6 *u.f.p.* jest instytucja zarządzająca. Na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 lit a *u.f.p.* należności, o których mowa w art. 60 *u.f.p.* właściwy organ umarza w całości – w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym.

Zgodnie z art. 67 *u.f.p.*, do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, o których mowa w art. 60 *u.f.p.*, nieuregulowanych ustawą o finansach publicznych stosuje się przepisy *k.p.a.* i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r., poz. 2383, z późn. zm.), zwana dalej: *Ordynacja podatkowa*.

Na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, do zadań zarządu województwa należy w szczególności m.in. przygotowanie projektów strategii rozwoju województwa, planu zagospodarowania przestrzennego i regionalnych programów operacyjnych oraz ich wykonywanie. Na podstawie art. 46 ust. 2a tejże ustawy, decyzje wydane przez zarząd województwa w sprawach z zakresu administracji publicznej podpisuje marszałek. W decyzji wymienia się imiona i nazwiska członków zarządu, którzy brali udział w wydaniu decyzji.

W świetle art. 104 i 107 *k.p.a.*, organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, która rozstrzyga sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończąc sprawę w danej instancji.

Zapisy *u.f.p.* dają *IZ* możliwość umarzania w całości lub w części, rozkładania na raty płatności całości albo części należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publicznoprawnych. Należności publicznoprawne należy rozumieć jako należności niebędące podatkami i opłatami, stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych. Ich podstawą są przepisy powszechnie obowiązującego prawa, a cechą charakterystyczną podporządkowanie w granicach wyznaczonych prawem objętych nimi jednostek, organom wyposażonym we władztwo publiczne.

Na mocy art. 60 pkt 6 *u.f.p.* do niepodatkowych należności o charakterze publicznoprawnym należą należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich.

Zgodnie z art. 6 i art. 9 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), zwanej dalej: *ustawa wdrożeniowa*, za przygotowanie i prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja

zarządzająca, którą w przypadku regionalnego programu operacyjnego jest zarząd województwa.

Na podstawie art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. b *ustawy wdrożeniowej*, do zadań instytucji zarządzającej należy wydawanie decyzji o umorzeniu w całości albo w części oraz o odroczeniu albo rozłożeniu na raty spłaty należności wynikających z obowiązku zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów, projektów lub zadań, o których mowa w art. 61 *u.f.p.*

W myśl art. 64 *u.f.p.*, właściwy organ, na wniosek zobowiązanego, prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać określonych w art. 64 ust.1 pkt 2 ulg w spłacie zobowiązań, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej,
- 2) stanowią pomoc *de minimis*,
- 3) stanowią pomoc publiczną:

- a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,
- b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,
- c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenia inne niż wymienione w lit. a i b.

Mając na uwadze powyższe, w toku prowadzonego postępowania *IZ* zobligowana była w pierwszej kolejności ustalić, czy wnioskowana pomoc jest pomocą publiczną, czy pomocą *de minimis* w myśl art. 64 ust. 2 *u.f.p.*

Pomoc publiczna to ingerencja instytucji państwowych, polegająca na przyznaniu w jakiegokolwiek formie pomocy pojedynczemu podmiotowi gospodarczemu bądź grupie podmiotów, prowadząca do zakłócenia konkurencji na wolnym rynku.

W szerszym znaczeniu, pomocą publiczną są też inne instytucje prawne uprzywilejowujące wspomagany podmiot względem pozostałych (indywidualne zwolnienia podatkowe, gwarancje rządowe, monopole etc.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wypracowanym na gruncie art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE, pomoc publiczna

może wystąpić w przypadku udzielenia wsparcia przedsiębiorstwu po spełnieniu łącznie następujących przesłanek:

- 1) wsparcie jest udzielane przez państwo lub ze środków państwowych,
- 2) wsparcie stanowi dla przedsiębiorcy przysporzenie korzystniejsze od warunków oferowanych na rynku,
- 3) wsparcie ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określone przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa albo produkcję określonych towarów),
- 4) wsparcie grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

Zatem, aby przedsiębiorca mógł uzyskać ulgę musi wykazać, że dana ulga nie będzie stanowiła pomocy publicznej (tj. nie spełnia wyżej wskazanych kryteriów), bądź też w przeciwnym przypadku - wykazać, że dana pomoc publiczna mieści się w limicie pomocy *de minimis* dla danego przedsiębiorcy lub też wykazać, że ulga ta będzie stanowiła inną dozwoloną formę pomocy publicznej.

Pomoc *de minimis* jest natomiast rodzajem wsparcia publicznego, o której stanowi Rozporządzenie Komisji (UE) nr 2023/2831 z 13 grudnia 2023 w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis*. Jest to pomoc o stosunkowo niskiej wartości, dzięki czemu nie jest ona w stanie naruszyć konkurencji lub wywierać wpływ na handel między Państwami Członkowskimi. Pomoc *de minimis* może być udzielana do wysokości 300 000,00 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

Beneficjent składając wypełniony *Formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis* wskazał jednocześnie, że przedmiotowa pomoc nie stanowi pomocy publicznej, tylko pomoc de minimis, a wydruk z SUDOP wskazujący, że łączna wartość pomocy *de minimis* udzielonej w ostatnich 3 latach liczonych od 3 września 2021 r. do 3 września 2024 r. (data złożenia wniosku o ulgę) wynosi 70,65 zł, to jest 16,52 EUR, co wskazuje, że nie doszło do przekroczenia pułapu 300 000,00 EUR.

Z analizy dokumentów przedstawionych przy piśmie z dnia 25 września 2024 r. wynika, że *Beneficjent* jest osobą rozwiedzioną, ma pełnoletnią córkę, która jest samodzielną, nie posiada osób na utrzymaniu. Jako koszty utrzymania wskazuje koszt utrzymania nieruchomości w wysokości 4 000,00 zł, transportu w wysokości 500,00 zł, utrzymanie własne w wysokości 2 000,00 zł oraz związane z utrzymaniem mediów (prąd, gaz, woda) w wysokości 2 500,00 zł.

Beneficjent oświadczył, że posiada zobowiązania finansowe na łączną kwotę 57 821,33 zł, w tym:

1. Zobowiązania względem *ZUS* – 6 004,98 zł (spłata w ratach),
2. Zobowiązania względem *PGNiG* – 13 857,35 zł (spłata w ratach),
3. Zobowiązania względem *Funduszu Gwarancyjnego* – 14 000,00 zł (przekazano do egzekucji),
4. Zobowiązania względem *Sądu* w Tarnowie z tytułu opłaty wpisu – 15 000,00 zł (do opłacenia),
5. Podatek od nieruchomości – 4 746,00 (do opłacenia),
6. Podatek w *Gminie Miedziana Góra* – 2 113,00 zł (do opłacenia).

W skład jego majątku prywatnego wchodzi nieruchomości oraz pozostały majątek, m.in.:

1. Nieruchomości:
 - a) Dom mieszkalny na działce rolnej o pow. 0,1873 ha w gminie Miedziana Góra o powierzchni 180 m² wraz z garażem, wyceniony zdaniem *Beneficjenta* na 400-500 tys zł,
 - b) Mieszkanie w bloku w Kielcach o powierzchni 29 m², wycenione zdaniem *Beneficjenta* na 200 000,00 zł,
 - c) Domek letniskowy o powierzchni 30 m², wycenione zdaniem *Beneficjenta* na 150 000,00 - 200 000,00 zł,
 - d) Mieszkanie w Krakowie o powierzchni 20 m², wycenione zdaniem *Beneficjenta* na 100 000,00 - 150 000,00 zł,
 - e) Działka w Kielcach o powierzchni 800 m²,
 - f) Budynek firmowy.
2. Pozostały majątek:
 - a) Udziały w spółceo wartości nominalnej wycenionej przez *Beneficjenta* na 49 500,00 zł,
 - b) Udziały 3,1 % w kamienicy w Kielcach, wycenione zdaniem *Beneficjenta* na 30 000,00 zł – 50 000,00 zł,
 - c) Łódź motorowa z 2000 r., wyceniona zdaniem *Beneficjenta* na 20 000,00 zł,
 - d) Firmawraz z maszynami.

Dokonując analizy dostarczonych przez *Beneficjenta* sprawozdań finansowych za okres 3 ostatnich lat od daty złożenia wniosku o ulgę, tj. za rok 2021, 2022, 2023 r. wynika, iż firmaz roku na rok przynosiła coraz mniejszy dochód, tj. 36 223,06 zł za rok 2021 r., co

daje 3 018,58 zł na osobę; 28 974,22 zł za rok 2022 r., co daje 2 414,51 zł na osobę oraz 12 065,11 zł za rok 2023 r., co daje 1 005,42 zł na osobę. Dostarczone przez *Beneficjenta* wyciągi z 5 firmowych kont bankowych z dnia 31 sierpnia 2024 r. (potwierdzające stan rachunków bankowych na koniec miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku) również pokazują trudną sytuację finansową firmy, mianowicie: na rachunku bieżącym saldo wynosiło 280,43 zł, na rachunku pomocniczym 92,05 zł, na rachunku walutowym 0,31 USD, na drugim rachunku walutowym 0,01 EUR, a na koncie Rachunku VAT 0,00 zł.

Następnie, analizując dokumenty dostarczone przez *Beneficjenta* w dniu 11 października 2024 r. w odpowiedzi na pismo IZ znak: EFRR-VII.432.2.33.2024 z dnia 25 września 2024 r. należy wskazać, iż dostarczone pismo dot. wstrzymania dostarczania paliwa gazowego wraz ze zleceniem wstrzymania dostaw skierowane jest do paniktóra nie jest *Stroną* w toczącym się postępowaniu administracyjnym. Ponadto, wstrzymanie dostaw dotyczy adresu: ul. Zagnańska nr 76 lok. 27 i nie jest adresem, pod którym prowadzona jest działalność pod nazwątj. ul.oraz nie jest adresem zamieszkania Panatj. ul.Należy podkreślić, iż piśmie które wpłynęło do tut. Urzędu w dniu 25 września 2024 r. od Pana

w oświadczeniu nr 1 wskazał, iż jest osobą samotną (po rozwodzie), a córka Panidorosła i samodzielna. Należy więc założyć, iż Panprowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe, a pismo dot. wstrzymania dostarczania paliwa gazowego wraz ze zleceniem wstrzymania dostaw skierowane do Paninie dotyczy jego sprawy.

Następnie *Beneficjent* poinformował, że w wyniku nawałnicy jaka miała miejsce w nocy z 13 na 14 lipca 2024 r., poważnemu uszkodzeniu uległ budynek firmowy przy ul.oraz mienie znacznej wartości znajdujące się na terenie obiektu (samochód wraz z motocyklami), należące zarówno do firmyjak i do firm współpracujących, które było przechowywane na terenie firmy. IZ po dokonaniu analizy dostarczonych dokumentów stwierdza, iż uszkodzenie budynku, nie pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowo- skutkowym ze szkodą. Z dostarczonych dokumentów agencji ubezpieczeniowej „Warta” wynika, że szkoda nie jest skutkiem upadającej gałęzi, czy też fragmentu drzewa. Uszkodzenia budynku noszą charakter szkody długotrwałej, działania niekorzystnych warunków atmosferycznych na elewację budynku i są zużyciem technicznym. Ponadto,

w ocenie *IZ* pomoc państwa związana z nadzwyczajnym wydarzeniem losowym nie obejmuje naprawy uszkodzonych przez wicherę samochodów, czy motocykli, a z polisy OC właściciela nieruchomości nie zawsze da się naprawić szkodę. Właściciel uszkodzonego mienia znacznej wartości może ubiegać się od właściciela terenu, na którym rośnie drzewo o odszkodowanie, ale musiałoby dojść do winy i zaniedbania po stronie właściciela drzewa, np. było spróchniałe, a ten je pozostawił zamiast usunąć. *IZ* podkreśla, iż nie ponosi odpowiedzialności za niewłaściwe ubezpieczenie obiektu, z którego można by w sytuacjach losowych bądź nadzwyczajnych, bez uszczerbku dla kondycji finansowej prowadzonej działalności gospodarczej pokryć ewentualne straty, jest to zatem obowiązkiem właściciela. W ocenie *IZ*, podjęcie ryzyka nieubezpieczenia firmy niesie za sobą negatywne konsekwencje wystąpienia (zaistnienia) takich zdarzeń, a w przedmiotowej sprawie jest to przyczynienie się do pogorszenia już złej kondycji finansowej prowadzonej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a *u.f.p.* „*Należności, o których mowa w art. 60, właściwy organ może na wniosek zobowiązanego:*

a) umarzać w całości - w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym.”

Z treści powyższego przepisu wynika, że ustawodawca przewidział możliwość umarzenia w całości - w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym zobowiązań będących niepodatkowymi należnościami budżetowymi o charakterze publicznoprawnym, w katalogu tych należności mieszczą się również należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich określonych w art. 60 pkt 6 *u.f.p.*

W tym miejscu należy podkreślić, iż przyznanie ulgi w spłacie zobowiązań nie jest obligatoryjne i w każdym przypadku opiera się na uznaniu administracyjnym co oznacza, że organ na podstawie analizy całości zebranego materiału dowodowego ocenia, czy w konkretnym przypadku występują przesłanki do zastosowania ulgi. Uznaniowy charakter kompetencji organu powoduje, że stwierdzenie wystąpienia wymaganych przesłanek nie zobowiązuje organu do wydania decyzji czyniącej zadość wnioskowi podatnika. Organ podatkowy powinien jedynie dokładnie wyjaśnić stan faktyczny, natomiast wybór konsekwencji ustalonego stanu faktycznego ustawodawca pozostawił uznaniu organu podatkowego. Z brzmienia przepisów wyraźnie wynika, że organ podatkowy sam decyduje,

czy uczynić użytek z przyznanych mu kompetencji. W ramach uznania administracyjnego, organ ma prawo wyboru rozstrzygnięcia co oznacza, że może - w przypadku stwierdzenia przesłanki - uwzględnić wnioski lub odmówić jego uwzględnienia. Rozstrzygnięcie to nie może mieć jednak charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 7 *k.p.a.*), wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego (art. 77 § 1 *k.p.a.*), zaś decyzja winna spełniać wymogi określone w art. 107 § 1 i § 3 *k.p.a.* Powyższe znalazło odzwierciedlenie w wyroku WSA w Kielcach z dnia 23 lutego 2023 r. (sygn. akt I SA/Ke 12/23) z użytego przez ustawodawcę sformułowania „organ może udzielić” (art. 64 *u.f.p.*), jednak WSA zaznaczył, na co wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie sądowym, że pozostawienie organowi swobody wyboru określonego rozwiązania ma miejsce dopiero w przypadku stwierdzenia, że w sprawie występuje któraś z przesłanek określonych w art. 64 ust. 2 *u.f.p.* Dopiero wówczas organ w sposób uznaniowy podejmuje decyzję, czy przyznać ulgę w spłacie zobowiązania, czy też, mimo istnienia przesłanek, o których mowa w art. 64 ust. 2 *u.f.p.*, odmówić udzielenia takiej ulgi. Ponadto, jak podkreślił WSA w Kielcach w wyroku z dnia 23 lutego 2023 r. sygn. akt I SA/Ke 12/23, instytucja udzielenia ulgi w spłacie należności publicznoprawnych przewidziana w *u.f.p.* opiera się na tzw. uznaniu administracyjnym, co nie oznacza że ustawodawca pozostawił organom zupełną swobodę w ich stosowaniu. Przepis ten pozostawia do uznania organu podatkowego istnienie lub nie istnienie w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi, lecz decyzja w przedmiocie ulgi musi zawierać uzasadnienie stanowiska organu. Stanowisko to musi być oparte na zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym. Podkreślenia wymaga także, iż decyzja w zakresie ulgi w spłacie zaległości podatkowych jest instytucją szczególną w systemie prawa podatkowego i taki też charakter winny mieć okoliczności uzasadniające pozytywne załatwienie sprawy.

Niewątpliwie jednak organ w pierwszej kolejności musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle istnieje ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny mając na uwadze, że obie wskazane przesłanki mają charakter równorzędny, zatem obie w trakcie postępowania muszą być rozpatrzone. Zwroty: „ważny interes zobowiązanego” i „interes publiczny” nie mają stałego zakresu treści. Są to swoiste klauzule generalne, odsyłające do ocen pozaprawnych. Przepisy prawa, posługując się ww. pojęciami jednocześnie ich nie definiują, ani też nie odsyłają do innych aktów prawnych. To wszystko sprawia,

że w identyfikowaniu powyższych pojęć szczególnego znaczenia nabiera orzecznictwo sądów administracyjnych.

Zgodnie z wyrokiem WSA w Warszawie V SA/Wa 627/18 z dnia 13 lutego 2019 r., przez ważny interes dłużnika rozumieć należy w szczególności sytuację, gdy - z powodów nadzwyczajnych, losowych przypadków, na które dłużnik nie mógł mieć wpływu i które były niezależne od jego postępowania, nie jest w stanie uregulować należności. O istnieniu ważnego interesu dłużnika nie decyduje jego subiektywne przekonanie, lecz decydować powinny kryteria zobjektywizowane, zgodne z powszechnie aprobowaną hierarchią wartości, w której wysoka rangę mają zdrowie i życie, a także możliwości zarobkowe w celu zdobycia środków utrzymania. Dodatkowo, jak zauważył WSA w Opolu w wyroku z dnia 28 lipca 2021r. I SA/Op 248/21: *Przez ważny interes podatnika należy rozumieć zdarzenia losowe oraz sytuacje osobiste, rodzinne, zdrowotne czy też ekonomiczne (dotyczące majątku, dochodów, wydatków, możliwości płatniczych), które w okolicznościach konkretnego przypadku nie pozwalają na spłatę należności publicznoprawnych bez szczególnej dolegliwości dla zobowiązanego w postaci nadmiernego obciążenia finansowego bądź innych ciężkich skutków.*

Wyjaśniając natomiast znaczenie drugiej przesłanki, można przytoczyć treść wyroku WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2006 r. (sygn. akt III SA/Wa 1964/05), co prawda dotyczące rozumienia tożsamego terminu w *Ordynacji podatkowej*, gdzie wskazano, iż pojęcie terminu „*interesu publicznego*” nie ma stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stanowienia prawa i zawsze odnieść go do indywidualnej sytuacji podatnika występującego z wnioskiem o umorzenie zaległości podatkowych. Niemożność jednoznacznego zdefiniowania tego pojęcia powoduje, że w każdym indywidualnym przypadku jego znaczenie może uwzględniać różne aspekty wskazanych wyżej wartości. Orzecznictwo jednakże wypracowało jednolity podgląd definiujący na potrzeby analizowanego przepisu pojęcia interesu publicznego rozumianego jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, równość traktowania podmiotów będących w podobnej sytuacji, czy realizację zobowiązań podatkowych. Jak wskazał WSA w Kielcach w wyroku z dnia 10 października 2012 r. (sygn. akt SA/Ke 623/12), analiza decyzji organów prowadzi do wniosku, że pojęcie przesłanki interesu publicznego zrównane zostało z interesem budżetu państwa. Tymczasem,

nie ma podstaw przeciwstawiania interesu publicznego, jako sprzecznego z indywidualnym interesem obywatela. Podnosi się również, że jakkolwiek w interesie publicznym leży, aby wszyscy zobowiązani wywiązywali się z obowiązku zapłaty należności, to interes publiczny należy rozumieć nie tylko jako potrzebę zapewnienia maksymalnych środków po stronie dochodów budżetu państwa, ale też jako ograniczenie jego ewentualnych wydatków, np. na zasiłki dla bezrobotnych, czy pomoc społeczną (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 4 września 2012 r., sygn. akt I SA/Sz 217/13).

Niniejsze postępowanie w sprawie udzielenia ulgi wszczęte zostało na skutek złożonego przez *Stronę* wniosku, zatem taki wniosek powinien być uzasadniony i to w interesie *Strony* leży podanie do wiadomości *Organu* wszystkich okoliczności sprawy, a także ich utrwalenia w dokumentach. *Strona* musi mieć świadomość, że z ogólną zasadą postępowania dowodowego, ciężar dowiedzenia spoczywa na tym, kto wywodzi określone skutki prawne. Ponadto *Strona* zobowiązana jest wskazać okoliczności, które jej zdaniem uzasadniają udzielenie przedmiotowej ulgi. Mając na uwadze treść oraz uzasadnienie złożonego przez *Stronę* wniosku należy ponownie podkreślić, iż zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych decyzja o udzieleniu ulgi w spłacie należności publiczno-prawnej ma charakter uznaniowy. Powyższe pozostawia organowi stosującemu prawo pewien zakres luzu decyzyjnego, co jednak nie oznacza, że organ wydając rozstrzygnięcie może zachowywać się w sposób dowolny. Niewątpliwie organ zatem, w pierwszej kolejności musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle istnieje ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny mając na uwadze, że obie wskazane przesłanki mają charakter równorzędny, zatem obie w trakcie postępowania muszą być rozpatrzone.

Na podstawie dokumentów przedłożonych przez *Beneficjenta* mających zobrazować jego sytuację finansową można stwierdzić, że sytuacja ta jest trudna, dochody z roku na rok są coraz niższe, jednakże w opinii *IZ* jest to obraz niepełny, gdyż według niej *Beneficjent* posiada dość duży majątek m. in. w postaci nieruchomości, udziałów w spółce, czy kamienicy. W opinii *IZ*, wynajem bądź sprzedaż tylko jednego ze składników majątku pozwoliłaby na uregulowanie większości ciężących na *Beneficjencie* zobowiązań.

Mając na uwadze sytuację finansową w jakiej znalazła się *Strona*, jak i należący do niej majątek, zdaniem *IZ* nie stanowią one podstawy do umorzenia powstałego zobowiązania. W ocenie *IZ*, *Beneficjent* powinien sięgnąć w pierwszej kolejności do własnych zasobów majątkowych w celu uregulowania zobowiązań.

Należy ponownie podkreślić, iż ważny interes zobowiązanego ujmowany jest jako interes wyjątkowy, odbiegający od powszechnych standardów i sytuacji, natomiast w przedmiotowej sprawie nie zachodzą nadzwyczajne okoliczności przemawiające za uwzględnieniem wniosku *Strony*. Nie można wystąpienia przesłanki ważnego interesu podatnika upatrywać w dolegliwości finansowej, jakiej doświadcza obecnie *Strona* w związku z koniecznością wywiązania się z ciężących na niej zobowiązań. Jak zauważył w wyroku z dnia 17 września 2021 r. I SA/Op 176/21 WSA w Opolu: „*Splata prywatnych zobowiązań, mimo że ograniczająca posiadane środki finansowe, nie jest pozytywną przesłanką do udzielenia ulgi. W przypadku bowiem posiadania długów, z pierwszeństwa w spłacie korzystają długi wobec budżetu państwa, a nie zaciągnięte na podstawie własnych decyzji zobowiązania wobec banków czy innych wierzycieli.*”. Trudna sytuacja materialna *Zobowiązanego* sama w sobie także nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie wnioskowanej ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem podatnika, ponieważ w przeciwnym razie prowadziłyby to do absurdu, gdyż każdy podatnik znajdujący się w trudnej sytuacji majątkowej spełniałby przesłankę przyznania ulgi.

Dodatkowo, przejściowa utrata płynności finansowej przedsiębiorstwa nie może zostać uznana za przesłankę uzasadniającą umorzenie zobowiązania w sytuacji, kiedy *Beneficjent* jest w posiadaniu majątku podlegającego egzekucji.

W takim przypadku należy uznać, że uwzględnienie wniosku o umorzenie całości należności byłoby sprzeczne z ważnym interesem publicznym, gdyż ciężar spłaty należności, w sytuacji rezygnacji organu z należnych mu świadczeń, obciążałby budżet *Województwa Świętokrzyskiego*.

Ponadto, należy zauważyć, iż przyznanie *Stronie* ulgi w postaci umorzenia powstałych z jej winy zaległości, a zatem nie będących wynikiem nagłych, nadzwyczajnych zdarzeń losowych, które mogły ewentualnie uzasadniać przyznanie powyższej ulgi, stałoby w sprzeczności z zasadą równego traktowania przez *IZ* beneficjentów *Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego*, którzy znaleźli się w podobnej sytuacji.

Powyższe działania *Strony* względem posiadanych przez nią zadłużeń sprowadzają się do całkowitego uwolnienia się od tych zadłużeń, tymczasem udzielenie ulgi w spłacie zaległości wskutek ich umorzenia nie może być traktowane jako sposób na rozwiązanie problemów finansowych *Zobowiązanego*.

Dlatego też, w tym miejscu *IZ* zobowiązana jest wskazać, że musi mieć na względzie to, że przyznanie ulgi jednemu podmiotowi może skutkować zarzutem stawiania go w sytuacji uprzywilejowanej w stosunku do innych podmiotów, które wywiązują się rzetelnie z nałożonych na nie korekt finansowych (por. wyrok *WSA* w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt III SA/Wa 1159/10). Takim decyzjom sprzeciwiają się zasady wolnego rynku i wolności gospodarczej. *IZ* jest zobowiązana do równorzędnego traktowania podmiotów korzystających ze wsparcia w postaci dofinansowania.

W ocenie *IZ*, argumentem przemawiającym za brakiem spełnienia warunku ważnego interesu publicznego jest fakt, iż kwota przypadająca do zapłaty pochodzi w całości ze środków unijnych, których Instytucja ta jest jedynie dysponentem i które mogą być przeznaczone jedynie na wydatki uznane za kwalifikowalne w danym działaniu programu operacyjnego i zgodnie z warunkami dofinansowania wskazanymi w *Umowie o dofinansowanie*. Środki wydatkowane w sposób nieprawidłowy muszą zostać zwrócone do budżetu Unii Europejskiej na koniec danego okresu programowania. Choć decyzje o zastosowaniu ulg w spłacie zobowiązań oparte są na tzw. uznaniu administracyjnym, to wierzyciel - w przeciwieństwie do wierzyciela w cywilnoprawnych stosunkach zobowiązaniowych - nie ma swobody w dysponowaniu wierzytelnością publicznoprawną, szczególnie że w przedmiotowej sprawie wierzytelność ta dotyczy środków publicznych z udziałem środków unijnych, co do których *IZ* jest jedynie dysponentem, a wydatkowanie i rozliczenie przyznanego dofinansowania musi przebiegać w okresie programowania. W przypadku braku odzyskania tych środków przez *IZ* obciążają one budżet *Województwa*. Tym samym, *IZ* nie widzi podstaw do pozytywnego rozpatrzenia przedmiotowego wniosku o ulgę.

Udzielenie *Beneficjentowi*, w analizowanej sytuacji, takiej ulgi przez *IZ* stanowiłoby naruszenie zasady równego traktowania wszystkich beneficjentów. *IZ* wykonując zadania, o których mowa w *ustawie wdrożeniowej* w perspektywie finansowej 2014-2020, powinna uwzględniać zasadę równego dostępu do pomocy wszystkich kategorii beneficjentów w ramach programu.

Mając na uwadze powyższe oraz przywołane orzecznictwo sądownoadministracyjne, *IZ* stwierdza, iż w ramach analizowanej sprawy nie zaistniały żadne omówione powyżej przesłanki umożliwiające umorzenie całości kwoty dofinansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i naliczanych odsetek, których wysokość została określona

przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w decyzji nr 272/23. Co więcej, udzielenie wnioskowanej ulgi byłoby wysoce niepożądane z punktu widzenia interesu społecznego i gospodarczego, bowiem to w jego definicji wskazano konieczność respektowania wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy.

Pouczenie

Decyzja jest nieostateczna w administracyjnym toku instancji. *Beneficjent* może złożyć do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Jeżeli *Beneficjent* nie chce skorzystać z prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego. Wpis od skargi wynosi 200 zł. Przed upływem terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, *Beneficjent* może zrzec się wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wówczas, z dniem doręczenia IZ oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

RENATA JANIK

(dokument podpisano elektronicznie)

Otrzymuje:

- 1)
- 2) a/a